

Milla
Mansell

Kun katsoin
sinuun

BAZAR

Jill Mansell

Suomentanut Pirjo Ruti

Kun katsoin
sinuun

BAZAR

Ensimmäinen painos
Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Englanninkielinen alkuteos *Just One Look at You*
Copyright © 2026 Jill Mansell

Suomentanut Pirjo Ruti

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-870-268-9

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Tämä kirja on omistettu Jerry Lyndenin muistolle – aivan liian aikaisin poismenneelle ihanalle ystävälle, jota kaikki hänet tunteneet jäivät suuresti kaipaamaan.

Rakkaudella Jerryn vaimolle Sheonaghille ja muille omaisille, erityisesti Jerryn lapsille Emilialle ja Chrisille.

Disa O'Toole napsautti katkaisijaa, ja autotalliin tulvahti valo. Mikä sotku – hänen sietäisi varmaan hävetä, että oli antanut tallin olla näin pitkään tässä kunnossa.

Mutta aika todella lensi, kun edessä oli välttämätön työ, johon ei halunnut ryhtyä. Sitä paitsi hänen tuurillaan tallessa olisi Pringlesin kokoisia hämähäkkejä, jotka vain odottivat pääsevänsä loikkaamaan hänen kimppuunsa heti, kun hän alkaisi kammata laatikkoja auki ja käydä läpi niiden sisältöä.

Ilma oli kuiva ja pölyinen, ja se haiskahti moottoriöljyltä ja talomaalilta. Disan aviomies oli kuollut kaksitoista vuotta sitten ja Disan silloinen elämä oli pysähtynyt kuin seinään. Declan oli luvannut, ettei jättäisi häntä koskaan, mutta oli silti tehnyt niin liki neljäkymmenen avioliittovuoden jälkeen, kun oli laskettelurinteessä törmännyt kovassa vauhdissa puuhun. Jäljelle oli jäänyt rikottu lupaus, sureva leski ja talo täynnä tavaraa, josta Disa ei tiennyt, mitä sille tekisi, joten hän oli palkannut miehen pakkaamaan kaiken säilytyslaatikoihin ja pinoamaan ne tänne kahden auton talliin odottamaan, että hän lopulta jaksaisi käydä ne läpi.

Ja tänään oli vihdoin se päivä. Disa pyyhki kädet farkkujen syrjään ja valmistautui aloittamaan maailman pitkä-
veteisimmän urakan. Hän repäisi näyttävästi ensimmäisen
laatikon kannesta pakkausteipin irti niin että kuului ilah-
duttava räjähdys ja ilmaan lennähti hienojakoinen pöly-
pilvi. Laatikossa oli kirjoja, pääasiassa tietokirjoja, joita hän
ei ikimaailmassa haluaisi lukea. Koko sisältö saisi mennä
kirppikselle.

Seuraava.

Kahlatessaan kaksi tuntia myöhemmin jälleen yhden laa-
tikon sisältöä läpi hän löysi kuplamuovikuoren, jonka päälle
oli kirjoitettu Declanin helposti tunnistettavalla käsialalla
Tuloverokuitit 2009.

Ne tuskin kelpaisivat kirppikselle, joten Disa työnsi kuo-
ren poltettavien pinoon, mutta kurottui sitten ottamaan sen
takaisin, sillä vaikka veropaperit olivat tappavan tylsiä, hän ei
halunnut tuhota mitään mahdollisesti tärkeää. Mitä jos kuo-
ressa olisi jotain tähdellistä, kuten aikoja sitten unohtuneita
obligatioita tai osakekirjoja?

Mutta kuoresta ei paljastunut sen enempää osakekirjoja
kuin tuloverokuittejakaan. Sen sijaan siinä oli melkoinen
määrä kirjeitä, jotka oli kaikki kirjoitettu samalla soljuvalla
käsialalla ja osoitettu Declanille tämän työpaikalle.

Disan rinnassa alkoi tuntua pahaenteinen jyskytys. Kirje-
kuoret olivat ajan kellastamia, samoin kuin niiden sisällä
olevat kirjeet. Oli keskipäivä ja aika pitää tauko. Hän vei
kuplapussin sisältöineen sisälle taloon, pani vedenkeittimen
pälle ja pudotti teepussin mukiin mutta tuli sitten toisiin
ajatuksiin ja kaatoi itselleen sen sijaan gin tonicin jäällä.

Jokin sanoi, että se saattaisi olla tarpeen.

Pihalla kevätaurinko paistoi kirkkaasti ja narsissirykelmät täplittivät nurmikkoja. Disa otti kulauksen giniä ja kävi istumaan penkille kirsikkapuun varjoon – puun, jonka kirsikat linnut veivät aina ennen kuin ne ehtivät poimintakypsiksi.

Ensimmäinen, turkoosilla musteella kirjoitettu kirje alkoi: *Rakkaani, jokainen päivä ilman sinua on...*

Voi Declan, ei.

Taasko?

Ensimmäisellä kerralla, monen monta vuotta sitten, hän oli huutanut ja raivonnut Declanille ja heittänyt kalliita lautasia päin seinää, paiskannut yhden toisensa jälkeen pirstaleiksi, kunnes olohuone oli lainehtinut sinihopeisia luuposliinisiruja, joiden siivoamiseen oli mennyt ikuisuus.

Tällä kertaa ei ollut ketään, kenelle huutaa ja raivota, ei ketään näkemässä, kuinka hänen lempiruokalautasensa menisivät sirpaleiksi, eikä ketään pyytämässä kerta toisensa jälkeen anteeksi ja vakuuttamassa epätoivoisesti, että Disa oli ainoa, jota hän rakasti.

Mikä oli kaikkien raivostuttavinta.

Leon saattoi keittiötä kaaoksen valtaan, liukui sukkasillaan laattalattialla ja lauloi Taylor Swiftin tahtiin samalla kun teki juustopaahdteleipää tavanomaiseen puolihuolimattomaan tapansa.

”Moi, Nigella.” Jamie äimisteli käsittämätöntä sotkun määrää, jonka Leon sai aina aikaan. ”Toukokuun toinen viikko. Mitä sinulla on silloin?”

Murut lensivät marmorista työtasoja pitkin, kun Leon leikkasi paahdteleivän epäsäännöllisen kokoisiksi kolmioiksi – aina kolmioiksi – ja vastasi sitten: ”Ei varmaan mitään. Miten niin?”

”Tarvitsen siipimiehen.”

”Niinpä tietysti. Avuksi naisseurassa. Kuule kaveri, sinä olet aika lailla vihoviimeinen ihminen maailmassa, joka tarvitsee siipimiestä.”

”No sanotaan, että siipimiestä kautta turvamiestä.” Jamie meni jääkaapille, otti sieltä oluttölkin ja avasi sen. ”Agenttini vahvisti Venetsian-reissun, ja hänestä olisi hyvä idea ottaa joku mukaan. Minulla ei ole mitään vieraiden kanssa seurustelua vastaan, mutta yksin se voi olla vähän liikaa.”

”Onko tämä se jokiristeilyjuttu?” Leon ei näyttänyt innostuneelta. ”Jolla on pelkästään vanhuksia?”

”Ei pidä paikkaansa. Siellä on kaikenikäisiä. Tai no”, Jamie myönsi, ”ei ikäluokkaa kahdeksastatoista kolmeenkymmeneen. Mutta se on viiden tähden laiva. Ja Venetsiassa.” Hän pihisti yhden paahtoleipäkolmioista. ”Rakkauden kaupungissa.”

”En ole koskaan käynyt siellä.”

”En minäkään. Se olisi eka kerta kummallekin.”

”Mutta miksi haluat minut sinne seuraksesi?” Leon yritti näennäisesti pyyhkäistä murut työtasolta tiskialtaaseen. ”Jos Venetsia on rakkauden kaupunki, mikset ota Zoeta mukaan?”

Oli Jamien vuoro näyttää innottomalta. ”Puhut nyt kahden kuukauden takaisesta asiasta.” Se oli pitkä aika, kun kyse oli seurustelusuhteesta.

”Okei, ymmärrän.” Leon nyökkäsi ja virnisti sitten. ”Mutta minua sinä rakastat yhä.”

Ja hassulla tavalla Jamie rakasti. He olivat tavanneet heti ensimmäisenä päivänä yliopistossa, kun heidät oli sattumalta sijoitettu asuntolassa vierekkäisiin huoneisiin. He olivat törmäilleet toisiinsa siitä lähtien, ja heistä oli tullut muutamassa viikossa miltei erottamattomat, vaikka he olivat erilaisia lähes

kaikin tavoin. Jamie, lähihoitajana työskentelevän rakastavan yksinhuoltajaäidin poika, oli viettänyt lapsuutensa kunnan vuokra-asunnossa Southamptonin laitamilla. Leon Spencer-Carrin vanhemmat puolestaan olivat varakkaita ja asuivat Wotton-under-Edgen lähellä sijaitsevassa yrjöjenalaisessa kartanossa Gloucestershiressä. Älykäs mutta hajamielinen ja urheilussa korkeintaan keskinkertainen Leon oli kömpelö ja yli-innokas kuin labradorinnoutajan pentu, aina hyväntuulinen ja taipuvainen rakastumaan korviaan myöten naisiin, jotka pitivät hänestä kovasti ystävänä mutta eivät sen enempää, sillä he asettivat etusijalle miehet, joilla oli veistokselliset poskipääät ja vastustamattomat huulet ja jotka kohtelivat heitä kuin ilmaa.

Ja se oli sattumalta syy, miksi Jamie oli niin suuresti vastakkaisen sukupuolen suosiossa, vaikka ei sitä tavoitellutkaan. Hän ei todellakaan toiminut niin tarkoituksella, sisimmässä tunteet vain heilahtivat kuin keinulauta lapsuudessa. Mitä enemmän naisilla tulivat tunteet peliin, sitä enemmän Jamien mielenkiinto väheni ja tarve liueta paikalta kasvoi, ja hän alkoi perääntyä. Eikä hän edes halunnut olla sellainen. Se tuntui pavlovinkoiramaiselta reaktiolta ja epäonnistumiselta hänen osaltaan. Ja se oli yksi syy, miksi hän oli ikionnellinen siitä, että hänellä oli Leonin kaltainen ystävä, sillä vaikka naisia tuli ja meni, paras ystävä pysyi ikuisesti elämässä. Harmi vain, että bestis oli oikea sottapytty. Jos Leon joskus oppisi korjaamaan jälkensä ja täyttämään silloin tällöin tiskikoneen, hän saattaisi olla täydellinen.

Jamie yritti napata toisen paahtoleivän palan, mutta Leon kiskaisi sen kauemmas. ”Pitäisikö meidän majoittua samaan huoneeseen?”

”Laivassa niitä sanotaan hyteiksi. Ja ei pitäisi, JD järkkäsi ylimääräisen hytin. Sinulle, jos haluat mukaan”, Jamie lisäsi. ”Jos et pääse, pyydän Brunoa tai Drew’ta.”

”Älä mene asioiden edelle vaan anna tarkat päivämäärät.” Leon vetäisi puhelimensa esiin ja katsoi kalenterista sovittuja tapaamisia. ”Ei hätää, minulla ei ole mitään sellaista, mitä en voisi siirtää. Mennään sitten.” Hän antoi Jamielle ylävitoiset ja liukui sitten sukkasillaan voitonriemuisesti keittiön lattian poikki. ”Siitä tulee mahtavaa! Sinä ja minä gondoleissa kilpailemassa Canal Grandella, kumpi on nopeampi.”

Jamie virnisti. ”Kuten silloin, kun lainasimme kanootteja ja olimme joutua putkaan? Ehkä ei. Gondolieerit tuskin ilahtuisivat.”

”Kilpaillaan yöllä, kun he nukkuvat”, Leon sanoi lannistumatta. ”Paitsi että gondolieereillahan on hattu, eikö olekin? Hitto, näyttäisin ihan nuijalta olkihattu päässä. Toisin kuin sinä.” Hän otti poseerausasennon ja oli katsovinaan intensiivisesti kameraan. ”Sinulle se sopisi.”

”Älä.” Kun Jamie katsoi itseään peilistä, hänen mieleensä ei koskaan tullut, että hän oli hyvännäköinen – peilistä näkyivät hänen kasvonsa, ja hän oli tottunut niihin. Tosin hän tiesi, että ulkonäkö oli avannut hänelle ovia, jotka olisivat muuten saattaneet pysyä kiinni. Menestyksekkäs ura Englannin rugby-maajoukkueessa oli kyllä meriitti sinänsä, mutta hänen ulkoinen olemuksensa oli herättänyt televisionkatsojien huomion ja poikanut mahdollisuuksia, joita muille joukkueen jäsenille ei ollut tarjoutunut. Hän oli allekirjoittanut sopimuksen alan huippuihin lukeutuvan agentin kanssa ja saanut huomata, että hänellä oli kysyntää henkilökohtaisiin esiintymisiin, mainoskampanjoihin ja television kilpailuohjelmiin, sillä

sanavalmius ja kyky tehdä pilaa itsestään samalla, kun sai muut nauramaan, oli tuonut hänelle miljoonia uusia faneja. JD Templetonin mukaan naiset olivat hulluina häneen ja miehet halusivat olla hän, mikä teki hänestä huippusuositun. Ainakin toistaiseksi. Kunnes ulkonäkö rapistuisi yhdessä sanavalmiuden kanssa ja hän vaipuisi taas unholaan.

Kun hän oli jokin aika sitten maininnut siitä Leonille, tämä oli sanonut: ”Minulle sinä olet rakas silloinkin, kun olet ruma ja tylsä. Ei huolta, jäbä, minä en hylkää sinua koskaan.”

Oxford

”Siinähan sinä olet!” Harriet oli laittamassa kalleimpia koruja kassakaappiin ja sulkemassa kauppaa, kun antiikkiliikkeeseen ryntäsi Kayla, joka näytti punakultaisessa piikkitukassaan valppaalta neitokakadulta. Ja juuri nyt hän suorastaan hyperventiloii. ”Ai että inhoan tapaasi sulkea puhelin. Arvaa, mitä on tapahtunut! Et ikinä arvaa!”

Hattie yritti parhaansa. ”George Clooney ilmestyi ovellesi, ja sait sidottua hänet sänkyysi niin, ettei hän pääse pakoon.”

”Minkä ikäinen minä muka olen, kuusikymppinenkö? Olen päässyt yli Georgesta, hän on liian vanha. Chris Hemsworth olisi ihan toinen asia. Mutta et arvannut, joten kerron. Voit yhden kilpailun!”

Hattie räpytteli ällistyneenä silmiään. ”Ethän sinä ikinä osallistu kilpailuihin.”

”Tänään osallistuin. Ja menin ja hitto vie voitin sen! En voi vieläkään uskoa sitä todeksi.” Kayla leyhytteli itseään ponnekkaasti. ”Olen äimän käkenä.”

Kaylalla oli tapana uskoa kaikki, mitä hänelle sanottiin. Jos mies lupasi ensitreffien jälkeen soittaa hänelle, hän yllättyi aina, jos niin ei käynytäkään. Jos omituinen muotidieetti

lupasi, että sen avulla laihtui takuuvarmasti kymmenen kiloa viikossa, Kayla aloitti sen intoa puhkuen. Hattie veti syvään henkeä ja kysyi varovasti: ”Mitä tapahtui? Soittiko joku sinulle yllättäen ja ilmoitti voitosta?” Jos kyse olisi huijarista, Hattie rukoili mielessään, ettei Kayla olisi antanut pankkitunnuksiaan, jotta huijari voisi muka lähettää palkintorahat hänelle.

”Sinä se epäilet aina kaikkea! En ole ihan idiootti... en ole langennut mihinkään huijaukseen. Soitin radioasemalle, pääsin mukaan livelähetykseen, minulta kysyttiin rugbysta, ja luoja tietää, ettei minulla ole hajuakaan siitä, mutta kysymys kuului, kuinka monta pistettä viime kaudella tehtiin, joten heitin numeron hatusta.” Kayla otti Hattietä kyynärpäistä ja kiljaisi: ”Ja se meni täysin nappiin!”

Hattie haukkoi henkeä. ”Mieletöntä.”

”Älä muuta sano! En ole eläessäni voittanut mitään muuta kuin pussillisen koirankeksejä sairaalaan jouluarpajaisissa, eikä minulla edes ollut koiraa.”

”Mikä palkinto on?” Arvattavasti jotain rugbyyn liittyvää. Mutta vaikka palkintona olisivat vain otteluliput, Kayla voisi myydä ne, ja Kaylan reaktiosta päätellen hän oli saattanut voittaa peräti kausiliput. Liput olivat joka tapauksessa parempi vaihtoehto kuin koirankekset.

”Ei paljon mitään... ainoastaan viikon loma viiden tähden laivaristeilylle Venetsiaa ympäröiville saarille. Jeeee!” Kayla kirkkaisi ja hyppi ylös alas. ”Olen aina halunnut käydä Venetsiassa, ja nyt pääsen sinne. Oikeasti, sydän hakkaa yhä hullun lailla. En edelleenkään ole uskoa tätä todeksi.”

Loma? Hattien leuka lokahti. Ja jos Kayla oli voittanut sen radiokilpailussa, kyse ei ollut huijauksesta.

Hän ja Kayla olivat tavanneet toisensa kahdeksan vuotta sitten sattumalta joogatunnilla, jonka vetäjä oli ollut oikea sadisti, ja he olivat ystäväystyneet heti. Tunti ei ollut napannut yhtään, ja he olivat alkaneet jutella sen puolivälissä pidetyllä tauolla ja paenneet pian lähimpään viinibaariin, missä olivat huomanneet tulevansa toimeen kuin paita ja peppu. Kolmekymppinen Kayla oli ollut lähes tarkalleen kaksi vuotta Hattietä vanhempi. He olivat löytäneet muita tunteja joille mennä, olivat nauttineet aina toistensa seurasta ja pitäneet hauskaa riitelemättä koskaan. Puolitoista vuotta onnekkiaan ensitapaamisen jälkeen Hattien avioliitto Guyn kanssa oli tullut tiensä päähän, ja onnellisesti eronnut ja elämänsä parasta aikaa elävä Kayla oli ollut Hattien tuki ja turva eron jälkeisinä rankkoina kuukausina. Kaylan äidin ja Hattien isän kuolema muutaman viikon päästä toisistaan oli lujittanut entisestään heidän ystävyttään.

Jos joku, niin Kayla ansaitsi voittaa upean loman. Hattie halasi häntä lujaa. ”Olen tosi onnellinen puolestasi. Äläkä huolehdi Banditista, käyn ruokkimassa sen kahdesti päivässä ja varmistamassa, että sillä on kaikki hyvin.”

Kayla epäröi ja irvisti sitten. ”Kiitti, mutta pyydän varmaan kadun toisella puolella asuvaa Tonya huolehtimaan Banditista.”

”Selvä.” Hattie oli hämmentynyt – eikö Kayla uskonut, että hänestä olisi pitämään huolta ystävän rakkaasta kissasta?

”Haloo.” Kayla purskahti nauruun. ”Etkö tajua? Olen voittanut lomamatkan kahdelle. Miten sinä voisit pitää huolta Banditista, kun lähdet kanssani Venetsiaan?”

Kesti pitkään ennen kuin sanat upposivat Hattien tajuntaan. Hän tuijotti Kaylaa epäuskoisesti. ”Oletko tosissasi?”

”Miksen olisi?” Kayla pudisti piikkitukka heiluen päätään. ”Kenen muun kanssa haluaisin lähteä lomalle? Meillä on yhteinen hytti, mutta se ei ole ongelma. Ja tiedät, etten kuor-saa. Mennään yhdessä Venetsiaan! Ellet sitten jää mieluum-min tänne ruokkimaan nirsoa kissaani.”

Mikä tilaisuus. Hattien edellinen loma oli ollut tunkkaisen-hajuisessa asuntovaunussa Dorsetissa vietetty pitkä viikon-loppu, jonka jatkuva sade oli saanut tuntumaan entistä pi-demmältä. ”Lähetetään Banditille postikortti”, Hattie sanoi pää ilosta pyörällä. ”Kyllä se pärjää täällä.”

Bristol

Oliko kaupungissa tyylikkäämpää naista kuin Disa O’Toole? Jos oli, Fen ei ollut vielä tavannut häntä. Mummin seurassa oli yhtä aikaa sekä ihanaa – Fen rakasti häntä suunnattomasti – että vähän masentavaa, sillä häneen verrattuna oma olemus tuntui aina kulahtaneelta.

Tööt tööt, kuului Disan rakkaan valkoisen avo-Mersun äänitorvesta, kun hän pysäytti auton jalkakäytävän viereen, ja Fen ihasteli hänen tämänpäiväistä asuaan. Hollantilaisten sukujuurten perua olevat hopeanvaaleat hiukset oli leikattu pitkäksi laineikkaaksi polkaksi juuri oikeaan mittaan olka-päille, ja hiusten väri sopi täydellisesti yhteen hänen korkea-kauluksisen paitapuseronsa, löysän jerseykaitansa ja kapeiden pillihousujensa kanssa. Kaulassaan hänellä oli pitkä helmi-nauha, silmämeikki oli tumma ja huulipuna vaaleaa, ja timan-tit välkehtivät auringonpaisteessa, kun hän naputti sormiaan rattia vasten.

Fen lähti asunnostaan, juoksi alas jalkakäytävälle ja hypäsi matkustajanpuoleiselle penkille. Sitten hän kurottui painamaan suukon mumminsa samettiselle poskelle. ”Näytät upealta.” Mutta siinä ei ollut mitään uutta. Disa onnistui näyttämään tyylikkäältä silloinkin, kun seisoi haalistuneissa farkuissa ja maalin tahrimassa päällyspaidassa tikkailla maa-laamassa kattoa.

”Niin sinäkin, kultaseni.” Disa heilautti kättään kadun toisella puolella olevalle miehelle, pani vaihteen silmään ja kiihdytti katuä eteenpäin.

”Tunsitko tuon miehen?”

”Luultavasti en. Heilautin kättäni siltä varalta, että hän tunsikin minut.” Disa oli tottunut ventovieraiden tuijotuksiin.

He saapuivat ravintolaan, josta Disa oli varannut pöydän, ja heidät ohjattiin paikalleen. ”No niin”, Disa sanoi, kun he olivat käyneet istumaan. ”Aion varata Venetsian-matkan, ja ajattelin kysyä, haluaisitko lähteä mukaan.”

”Vitsi, oletko tosissasi?” Fen oli kaataa kumoon vesilasin, johon oli tarttumassa. ”Kuulostaa uskomattoman ihanalta. Milloin?”

”Kolmen viikon kuluttua. Lähtö sunnuntaina kahdestoista toukokuuta ja paluu yhdeksästoista päivä. Pääsetkö silloin mukaan?”

Fen mietti hetken ja nyökkäsi sitten. Netin kautta työskentelemisessä ja joustavissa työajoissa oli ehdottomasti hyvät puolensa. ”Joo, pääsen. Kiitos tosi paljon, matka kuulostaa ihanalta. Mikä sai sinut innostumaan siitä?”

”Olen käynyt elämäni aikana monessa paikassa mutten koskaan Venetsiassa. Etkä ole sinäkään. Näin muutama ilta sitten siitä kertovan dokumentin ja mieleeni muistui, että

olen aina aikonut käydä siellä. Eilisiltana sitten satuin näkemään netissä Venetsian-lomamainoksen.” Disa otti puhelimensa, klikkasi kirjanmerkkiä ja näytti Fenille sivua. Loma oli ylellinen jokilaivaristeily S/S La Violettalla, joka olisi suurimman osan viikkoa laiturissa lyhyen kävelymatkan päässä Pyhän Markuksen torilta mutta tekisi myös retkiä Torcellon, Muranon, Buranon ja Chioggian saarille. Lyhyt video laivasta osoitti sen olevan pieni mutta loistelas. Alukselle mahtui satakaksikymmentäviisi matkustajaa, ja se oli jokaista yksityiskohtaa myöten kimaltavista muranolasisista kattokruunuista ylellisiin italialaisiin huonekaluihin asti kuin upea viiden tähden hotelli.

Hintaan sisältyi kaikki, mutta Fen kalpeni silti nähdessään sen. ”Älä kuvittelekaan”, alati tarkkaavainen Disa sanoi terävästi. ”Kutsuin sinut seurakseni, en maksamaan puolta matkan hinnasta. Minä tarjoan sen.”

”Oikeasti? Oletko varma?” Ihan kuin Fenillä olisi muuten edes ollut varaa lähteä matkalle. Mutta Disan sanat olivat silti suuri helpotus.

”Puhuin aamulla matkatoimistovirkailijan kanssa. Jäljellä on kaksi vierekkäistä hyttiä. Huvittaako sinua lähteä mukaan?”

”Ilman muuta. Lähden tosi mielelläni. Suurkiitos.” Millainen matka, jota odottaa. ”Meille tulee siellä huippuhauskaa.”

”Selvä, poistun hetkeksi soittamaan. Varaan matkan nyt heti.” Disa otti puhelimensa takaisin, nousi seisomaan ja lähti ravintolasta. Fen otti ajankuluksi oman puhelimensa ja katsoi samaa nettisivua. Hän selasi sitä tällä kertaa alemmas ja näki, että lomaristeilyjä järjestettiin viikoittain maaliskuun lopusta marraskuun alkupuolelle, ja kerran kuussa mukana oli

tunnelmaa kohottamassa joku tunnettu vieras, kuten julkkiskokki, suosittu televisioesiintyjä tai näyttelijä.

Jatkaessaan skrollausta vierailijapäivämääriin ja niihin liitettyihin kasvokuvii Fen tunnisti television auto-ohjelmien kovaäänisen juontajan, muhkeaviiksisen puutarha-asiantuntijan ja menestyneen dekkaristin, joka oli ollut kuudesti naimisissa.

Seuraava kuva sai hänet pysähtymään siihen paikkaan, sillä tämän vierailijan hän tunsi. Tai no, ei varsinaisesti tuntenut. Mutta mies asui täällä Bristolissa samalla suunnalla kuin Fen, ja Fen oli nähnyt hänet ilmielävänä. Kahdesti.

Toisaalta Jamie Hamiltonia ei voinutkaan olla huomaimatta – hän keräsi aina katseita. Vaikka hän ei olisi ollut niin tyrmävän komea kuin oli, pelkästään hänen vartalonsa olisi kiinnittänyt kenen tahansa huomion. Fen ei ollut rugbyfani, mutta hän tiesi Jamien tämän televisioesiintymisistä hauskooissa tv-visailuissa ja keskusteluohjelmissä. Ensimmäisellä kohtaamiskerralla Jamie oli seissyt hänen takanaan paikallisen herkkupuodin kassajonossa. Fen ei ollut tottunut olemaan muutaman sentin päässä tunnetusta televisiojulkikkksesta ja oli ollut yltiötietoinen Jamien läsnäolosta, tämän suihkuraikkaasta tuoksusta ja niskassaan tuntuvasta mintuntuoksuisesta hengityksestä. Maksaessaan ostoksensa Fen oli toivonut, että olisi ostanut jotain eksoottisempaa kuin skotlantilaisen kananmunan. Ja kun oli tullut Jamien vuoro, Fen oli työntänyt luottokorttinsa lompakkoon tarpeettoman hitaasti ja nähnyt, että Jamie oli ostanut kaksi nippua parsaa, pullon ikääntynyttä balsamiviinietikkaa, palan briejuustoa ja nauhalla suljetun macaronrasian, jonka Fen tiesi maksavan kaksikymmentäkuusi puntaa viisikymmentä pennyä.

Fen oli jäänyt norkoilemaan jalkakäytävälle ja nähnyt Jamien tulevan kaupasta ja harppovan tien yli suoraan vastapäätä pysäköityyn hopeanväriseen urheiluautoon. Ilmeisesti silloin kun autoilija oli Jamie Hamilton, parkkipaikka löytyi kuin taikauskusta, kun taas Fen oli joutunut ajamaan iäisyyden ympäri Cliftonia ennen kuin oli viimein onnistunut jättämään autonsa kapealle sivukadulle lähes kilometrin päähän.

Moinen taito olisi ollut kätevä.

Toisella tapaamiskerralla näkyviin oli tullut kuuluisuuden varjopuoli – Jamie ei ollut tehnyt mitään kamalaa muttei ollut käyttäytynyt kovin kivastikaan. Fen oli ollut kaverinsa kaverin syntymäpäiväjuhliissa Whiteladies Roadin varrella olevassa baarissa, ja päivänsankari Amanda oli kerskunut kaikille, että Jamie Hamilton saapuisi pian paikalle, sillä hän oli tavannut tämän muutama ilta sitten työtapautumassa ja kutsunut mukaan bileisiin.

Baarissa oli tukahduttavan kuuma, ja tunnin kuluttua Fen livahti ulos haukkaamaan raitista ilmaa. Kun taksi pysähtyi baarin eteen ja siitä tuli ulos miesporukka, Fen huomasi Jamie Hamiltonin ja oli helpottunut Amandan puolesta siitä, että hän saapui paikalle.

Siinä samassa Jamie vilkaisi baarin oven yläpuolella olevaa kirkkaasti valaistua nimikylttiä ja sanoi: ”Hetkinen, muistin yhden asian. Ei mennäkään tähän baariin.”

”Miksei?” yksi hänen ystävistään kysyi. ”Kävin täällä viime viikolla. Ihan kiva paikka.”

Mutta Jamie pudisti päätään. ”Tuolla on tänään yhden tytön synttäribileet, ja hän kutsui minut mukaan. Hän oli aika hillitön, ja tiedän, millainen illasta tulee, jos menemme tuonne.”

Kuiskattuja salaisuuksia maailman romanttisimmassa kaupungissa

Fen on onnensa kukkuloilla. Edessä on yllellinen Venetsian-risteily isoäiti Disan kanssa: kokonainen viikko rentoutumista, upeita maisemia ja yhdessä vietettyä aikaa. Rakkaus ei kuulu Fenin suunnitelmiin. Eikä varsinkaan koko elämän mullistuminen yhden katseen voimasta.

Karismaattinen rugby-tähti Jamie on tottunut huomioon, minne ikinä meneekin. Sille hän ei voi mitään, että hänen ystävänsä Leon jää usein varjoon, vaikka on täynnä aitoa hyvyttä ja välittämistä. Kun Leon salamarakastuu ja hehkuu onnea, miksi Jamie tuntee outoa levottomuutta?

Disalle Venetsian-matka ei ole pelkkä lepoloma. Vanhasta kirjeestä paljastunut totuus on johdattanut hänet kaupunkiin etsimään vastauksia, joita hän ei ehkä ole valmis kuulemaan. Kun menneisyys ja nykyisyys kietoutuvat yhteen, mikään ei ole enää ennallaan.

